

KLÍČ

Věstník Kněžského bratrstva sv. Petra

Milí čtenáři,

v tomto roce byl vyhlášen Národní eucharistický kongres, který vyvrcholil Mší svatou 17. října v Brně. Dlouhodobá příprava ve farnostech zdůrazňuje, že se jednalo o mimořádnou událost církevního života. A není divu – například dokumenty Druhého vatikánského koncilu označují eucharistickou Oběť jako „zdroj a vrchol celého křesťanského života“.¹ Zde zvolený výraz „eucharistická Oběť“ zdůrazňuje, že podstata Mše svaté spočívá ve zpřítomnění Kristovy Oběti na kříži.

Tajemství Eucharistie má mnoho rozměrů. Bylo by tedy například velkým ochuzením vidět Mši svatou pouze jako přípravu na svaté Přijímání. Už na začátku 20. století si jistý kněz, P. Mateo Crawley-Boevey, SS.CC., musel postěžovat, že pro mnoho křesťanů Eucharistie znamená pouze svaté Přijímání. Jakoby Mše svatá byla pouze jakýsi pozlacený klíč, který otvírá svatostánek, abychom mohli přijmout Pána Ježíše ve svatém Přijímání.

¹ Konstituce II. Vatikánského koncilu *Lumen gentium*, č. 11.

Mše svatá je totiž okamžik, kdy se otvírá Nebe. Můžeme si představit, že se při každé Mši svaté otvírají dvě okna. Jedno okno vede na Kalvárii – zpřítomňuje se Kristova výkupná Oběť. Druhé okno nás spojuje s Nebem – Bůh Otec shlíží na Syna, který se mu obětuje. Je to nejvyšší úkon Bohopocty, jediný dokonalý smír za naše hříchy.

Liturgie k nám mluví svým vlastním jazykem – posvátné předměty, gesta kněze i pohyby asistence naznačují, že se neděje nic obyčej-

ného. I kostel samotný nám pomáhá uvědomit si, že se jedná o dům Boží – vstupujeme přes předsíň, která nás odděluje od hluku okolního světa. Pokropíme se svěcenou vodou, abychom do chámu vstupovali očištěni. V lodi panuje posvátné ticho.

Vpředu je kněžiště, kde posvátno přímo vyzařuje. Zde se věnuje pozornost nejen každému slovu, ale i každému pohybu. Kněz musel projít dlouhou přípravou, aby mohl správně sloužit u oltáře. I ti, kdo mu přislужují, si musí uvědomovat, že slouží Králi králů.

Nenechme se tedy o poklad Nové smlouvy nikdy připravit. Snažme se pokaždé, když vstupujeme do domu Božího, si uvědomit, že ze všech posvátných tajemství, která nám Spasitel zanechal, není žádné větší než Nejsvětější svátost oltářní. Kéž nám všem tedy eucharistický kongres pomůže znovu si uvědomit, jaký nevýslovně vzácný poklad představuje každý den slavená Mše svatá.

Štěpán Šrubař FSSP

Krvi Kristova, opoj mě!

P. JAN FRANTA

Třebaže pracuji na vinici Páně v Německu, přece mi velmi leží na srdci zdravá katolická víra našeho národa. Velmi mnoho může udělat každý z nás, když se naučíme dobře modlit. Rád bych vám proto doporučil, udělat si každý den čas na Pána. Je pravda, že se modlíme, ale ne každá naše modlitba je časem posvěceným, který nabízíme Pánu Bohu. Někdy se nemodlíme dostatečně uctivě, někdy se modlíme, abychom uklidnili naše svědomí, že jsme se přece pomodlili. Taková modlitba není dostatečně uctivá, protože v ní na prvním místě

Krvi Kristova, opoj mě – barokní votivní obraz

Ježíš Kristus je v Nejsvětější svátosti reálně přítomný

nejde o to chválit Pána Boha, projevit mu úctu a lásku, ale spíše o splnění jakési povinnosti, vykonání určitého zvyku.

Vůbec není potřeba se modlit složitě, cena modlitby spočívá v lásce, kterou Bohu projevíme. Příkladem dobré modlitby může být, když někdo přijde do kostela a pokloní se Ježíši Kristu ve svatostánku se slovy: „Ó můj milý Pane, Ty, který sedíš na trůně nebeském,

tak skromně přebýváš tady ve svatostánku. Dávám Ti své srdce, vezmi si ho, chtěl bych ho položit do svatostánku vedle srdce Tvého. Nikdy se nechci od Tebe odloučit! Chci být jako anděl v nebi, oni nám slouží a přece neustále hledí na tvář nebeského Otce. Tak i já chci být neustále duchem přítomen v tomto kostele a klanět se Ti při všech povinnostech a pracích dnešního dne. To vše chci konat s úmyslem, abych se Ti líbil.“

Taková modlitba může mít větší váhu, než když se cestou do práce v roztržitosti pomodlíme třeba celý růženec.

Modlitba má tedy svou hodnotu podle lásky, se kterou je spojena. Když ale Pána Ježíše milujeme, není správné, abychom při modlitbě mluvili neustále jenom my a nedali prostor Jemu, aby také on nám něco řekl. Lásky přece má větší potěšení v tom, když může milovanou osobu pozorovat, jí naslouchat, být s ní. Lásky nepotřebuje mnoho mluvit. A tak bychom také při modlitbě měli dát prostor Pánu – to nazýváme modlitbou rozjímavou. Při ní přemýšlíme nad Slovem Božím např. z Písma Svatého nebo nad skutky Božími, které si připomínáme v růženci

apod. V takovém rozjímání k nám Bůh nezřídka promlouvá a poučuje nás. Nedivme se, že někteří lidé této modlitbě zasvětili celý život, a proto odešli do ústraní kontemplativního kláštera.

Jako příklad užitečnosti takové rozjímavé modlitby vám mohu uvést svou zkušenost. Není to tak dávno, co mě Pán při jednom rozjímání poučil, že je potřeba přijímat svaté Přijímání více duchovně než tělesně. Zamýšlel jsem se nad slovy Pána Ježíše: „Neposkvřňuje člověka, co vchází do úst, nýbrž co vychází z úst, to poskvřňuje člověka“ (Mt 15, 11), a uvědomil jsem si, že podobně jako nás nemůže poskvřnit to, co sníme, nemůže nás ani samo o sobě posvětit to, co sníme. Toto poučení jsem vztáhl na svaté Přijímání. Samo polknutí svaté Hostie nás přece neposvětil, pokud toto přijímání není spojeno s vírou a láskou. Není to nabíledni? Uvědomil jsem si, že nic nám neprospěje časté svaté Přijímání, když naše víra a láska nebude velká.

Mnoho světců v dřívějších dobách nemohlo přistupovat ke svatému Přijímání denně, ale když už ke svatému Přijímání přistupovali, byla to pro ně opravdová slavnost. Např. svatý Alois se tři dny připravoval na přijetí svatého Přijímání, v neděli přijal Pána do srdce a další tři dny za to Pánu děkoval. Tak prožil vlastně celý týden s Pánem, protože se neustále k Němu s velkou touhou obracel. Tuto touhu po Ježíši svátostně nazýváme duchovním svatým Přijímáním.

Církev svatá nás učí na Tridentuském koncilu (13. sezení, 3. kapitola), že se Nejsvětější svátost oltářní přijímá trojím způsobem:

1. pouze svátostně,
2. pouze duchovně,
3. svátostně a duchovně současně.

Ad 1) Pouze svátostně přijímají ti, kteří mají svou duši poskvřněnou smrtelným hříchem (těžkým hříchem), a kteří tudíž přijímají nehodně. Takoví sice přijmou svátost, ale ne k požehnaní, nýbrž k záhubě.

Ad 2) Pouze duchovně přijímají Nejsvětější svátost ti, kteří planou velkou touhou požit svaté Přijímání a kteří jsou naplněni živou vírou a láskou, takže se v duchu živí pouhou touhou oním nebeským chlebem.

Ad 3) Svátostně a současně duchovně přijímají Nejsvětější svátost oltářní konečně ti, kteří se, jak apoštol říká, důkladně a přísně prozkoumali a pak ozdobeni svatebním rouchem milosti při-

stupují dobře připraveni a uschopnění k tomuto Božskému pokrmu.

Může být něco krásnějšího než si udělat čas na Pána Boha? V ústní modlitbě ho chválit, v rozjímání mu naslouchat a nakonec při vzbuzení velké touhy po Něm Ho přijmout do srdce, podobně jako bychom byli skutečně u Přijímání? Účinky takovéto modlitby jsou obrovské a potěšující je, že toto duchovní cvičení můžeme konat denně. Tak do toho, ať vám Pán žehná.

Svaté Přijímání při udílení vyšších svěcení obsahuje také starobylý ritus abluce – požití vína bezprostředně po přijetí Hostie (na obrázku na pravé straně od oltáře).

Eucharistický kongres a Nejsvětější svátost oltářní

ALOIS NEŠPOR FSSP

Letos se u nás poprvé od vzniku České republiky konal Národní eucharistický kongres. Většina z nás se pravděpodobně setkala s pojmem „eucharistický kongres“ poprvé. Slovo kongres, odvozené od latinského slova congregare – shromažďovat se – označuje setkání či shromáždění, vědeckou odbornou konferenci či sympozium.

Eucharistický kongres je pak veřejným projevem úcty ke Kristu skutečně přítomnému v Nejsvětější svátosti, doplněný snahou obnovit, prohloubit a upevnit vědomí důležitosti Nejsvětější svátosti pro duchovní život katolického křesťana. Ve farnostech se tak děje především v katechezích a přednáškách, které mají být přípravou na slavnostní bohoslužbu a svátostné procesí, podobně jako o Slavnosti Těla a Krve Páně.

V 11. století bylo zavedeno pozvedání konsekrované hostie a kalicha. Ve 14. století přibyl výstav Nejsvětější svátosti a časem se k těmto formám klanění přidružily formy nové, jako je například čtyřicetihodinová pobožnost. Za tímto účelem byla zakládána bratrstva věčného klanění, spolky adorujících kněží a dokonce nové řády. Další mohutnou obnovu úcty k Eucharistii znamenají světové eucharistické kongresy.

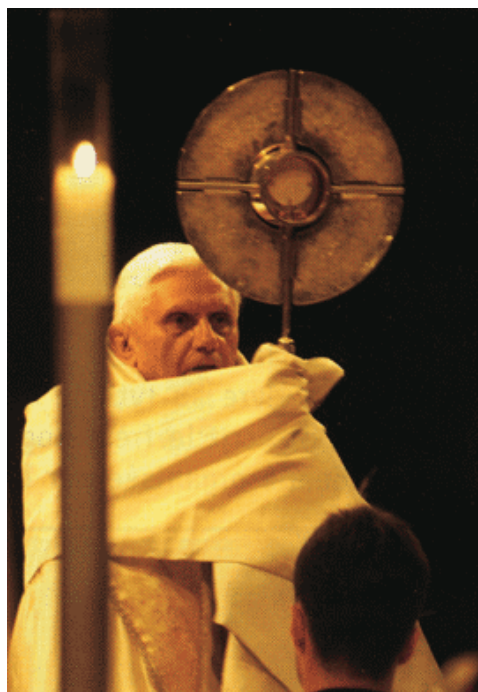
Myšlenka eucharistických kongresů se zrodila ve Francii. Počátky eucharistických kongresů jsou spojeny s osobou Emilie Tamisiérové, ovlivněnou především „Apoštolem Eucharistie“ sv. Petrem Juliánem Eymardem, horlivým ctite-

lem Krista přítomného v Eucharistii a zakladatele Kongregace Nejsvětější svátosti. Další událostí, která Emilii velmi ovlivnila, bylo zasvěcení francouzského parlamentu a celé Francie Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu v Paray-le-Monial roku 1873.

Toužila po tom, aby Nejsvětější svátost byla více uctívána – rodinami, farnostmi i národy. Rozhodla se proto v roce 1874 zorganizovat eucharistickou pouť do Avignonu. První eucharistický kongres, který měl zatím jen místní charakter, se proto konal zde. Ale již o pouhé dva roky později mělo avignonské eucharistické procesí význam celonárodní. Roku 1877 bohužel přišel ve vnitropolitické situaci zvrát, který vyvrcholil na začátku 20. století zrušením církevních řádů, klášterů a konfiskací majetku Církve, a také odlukou Církve od státu.

Třebaže ve Francii byla nepříznivá politická situace pro pořádání eucharistického kongresu, přesto se stále častě-

Papež Benedikt XVI. s Nejsvětější svátostí

*Fra Angelico (†1455):
Ježíš Kristus podává
sv. Přijímání sv. Janu
Evangelistovi*

ji ozývaly hlasy, volající po opravdových eucharistických kongresech, a to nejen národních.

V Lyonu se v roce 1878 Emilie setkala s biskupem Dubuise z Texasu, který jí doporučil, aby spolu s dalšími napsala list papeži. Biskup Dubuis papeži Lvu XIII. při audienci roku 1878 tento list skutečně předložil a jednal s papežem o myšlence organizování eucharistických kongresů.

Ještě téhož roku se uskutečnila eucharistická pouť do Faverney, které se účastnilo sedm biskupů, tisíc kněží a několik desítek tisíc věřících.

Papež Lev XIII. byl nakloněn této myšlence a všem signatářům dopisu udělil své požehnání a církevní schválení, které pak potvrdil bulou z 29. dubna 1879 a navrhovaný mezinárodní eucharistický kongres schválil s tím, že výběr místa ponechá na uvážení biskupů.

Uvažovalo se o Belgii, kde žila sv. Juliána, na základě jejíhož vidění a eucharistického zázraku v Bolseně (viz obrázek na straně 6) papež Urban IV. ustanovil roku 1264 slavnost Božího Těla, ale také Holandsku a Francii. Rozhodnutí nakonec ale padlo na Francii a jako nejvhodnější místo bylo vybráno Lille, kde bylo možné v dobře fungujícím laickém společenství ctitelů Nejsvětější svátosti najít dostatečně kvalitní organizační základnu pro uspořádání mezinárodního eucharistického kongresu.

První kongres se tedy konal v roce 1881 v Lille. Kongres byl inspirován živou vírou v reálnou přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti a při této příležitosti se konaly slavnostní adorace a velké procesí.

Také pozdější dekrety papeže sv. Pia X. *Sacra Tridentina synodus* (1905) a *Quam singulari* (1910) měly velmi blahodárný vliv na kongresy. Konaly se katecheze a přednášky vztahující se ke svátosti pokání a k přijímání Nejsvětější svátosti

a kongresy se staly přípravou a příležitostí k častějšímu přijímání dospělých a časného prvního sv. Přijímání dětí.

Za pontifikátu Pia XI. se mezinárodní eucharistické kongresy rozšířily do celého světa a důraz byl kladen na misijní přípravu. Od roku 1952 se místo závěrečného eucharistického procesí centrálním bodem mezinárodních eucharistických kongresů stala Mše svatá („statio orbis“) a i v katechezích byl kladen důraz více na Mši svatou.

Protože pořádání eucharistických kongresů, zejména pak na úrovni mezinárodní, není v silách jednotlivců, vznikly určité trvalé struktury – stále pontifikální komitě a instituce národního delegáta – které mají za úkol pomáhat a dohlížet nad pořádáním eucharistických kongresů.

Další změna v zaměření kongresů přišla po II. vatikánském koncilu. Začala se více vybírat témata mezinárodních kongresů, která se týkají palčivých problémů světa – solidarity, svobody, spravedlnosti a míru, ekumenismu a přípravy na mezináboženský dialog.¹

Spočítáme-li všechny mezinárodní eucharistické kongresy, dostaneme se k číslu padesát. Poslední mezinárodní eucharistický kongres se konal v roce 2012 v Dublinu a příští mezinárodní eucharistický kongres je naplánován na příští rok na Filipínách.

Jak již bylo řečeno, s každým eucharistickým kongresem je spjata snaha obnovit, prohloubit a upevnit vědomí důležitosti Nejsvětější svátosti a Krista, skutečně v ní přítomného.

Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, měl všechny ctnosti v nejvyšší míře a proto jen On sám v nejvyšší míře mohl sama sebe přinést v Oběť Otci milou. Tuto svou Oběť pak činní přítomnou skrze kněze denně na oltářích celého

¹ Srov. Pontifikální komitě pro eucharistické kongresy: *International eucharistic congresses, I. Origin and development.*

*Mše sv.
– statio
orbis – při
eucharistic-
kém kon-
gresu ve
filipínské
Manile
v r. 1937*

světa. A chce, aby i věřící obětovali k jeho Oběti jako údy jeho Těla a aby Jej přijímali v Eucharistii.

Skutečná přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti, a nikoliv jen duchovní či symbolická, je jasně vyjádřena v Písmě svatém (srov. Lk 22,19-20; Mk 14, 22-24; Mt 26, 26-28; 1 Kor 11, 23-25) a je potvrzena i jednomyslným svědectvím církevních otců a pozdějších církevních konciliů.

V okamžiku, když kněz pronáší slova „toto je mé Tělo“, „toto je má Krev“, ve stejném okamžiku sám Kristus vzbuzuje stejný obětní úkon, jako jej konal na Kříži. Mše svatá je tedy svou podstatou stejná Oběť, jen se nevztahuje k novému utrpení nebo nové smrti Krista, nýbrž v sobě zahrnuje utrpení a smrt již jednou Kristem podstoupenou.

Ve stejném okamžiku, jak vždy učila Církev, celá podstata chleba a vína při proměňovacích slovech přechází v Tělo a Krev Páně. Tato přeměna se neděje v řádu přirozeném, ale nadpřirozeném. Všude, kde řádně vysvěcení kněží pronášejí konsekrační slova, je přítomen ve svátosti oltářní tentýž Kristus.

Tělo Páně není přítomno jako nějaké hmotné těleso, které svým rozměrem zabírá místo v prostoru, ale podstata Kristova Těla nastává tam, kde dříve byla podstata chleba a podstata Krve tam, kde byla podstata vína. Tělo Kristovo je v Nejsvětější svátosti totéž Tělo, jaké měl Ježíš při svém narození – skutečné, živé a pravé. Není duchovním tělem, jako se duchovním nestalo ani jeho tělo oslavené, nýbrž oslaveným – nepodléhá tedy přírodním zákonům.

Způsoby chleba a vína, barva, rozměry i chuť v proměněné Hostii zůstávají. A mohou se tedy zkazit či zničit. Pokud se tak stane, přestanou být viditelným znamením Těla a Krve Páně, a Kristus přestane v proměněné Hostii či jen její částice existovat. V každé proměněné Hostii je celý Kristus přítomen pod každou z obou způsobů.

Při Mši svaté s obětí na Kříži a jejími nekonečnými zásluhami je spojena i obětní hostina – sv. Přijímání.

Přijímáním Nejsvětější svátosti se obnovuje či rozmnožuje milost posvěcující a nadpřirozený život se všemi jeho vlitými ctnostmi. Dostává se pomoc, aby člověk zanechal hříchů a žil ctnostně. Každému se tak děje ale v různé míře, podle jeho dispozic a připravenosti. Každý, kdo přijímá Nejsvětější svátost v milosti posvěcující a je zbožně přítomen na Mši svaté, tomu se odpouští

část časných trestů.

Kdo přijímá Nejsvětější svátost s těžkým hříchem v duši, „jí a pije sám sobě odsouzení“ (srov. 1 Kor 11, 27n). Nedostal by žádných milostí, ale dopustil by se dalšího těžkého hříchu – svatokrádeže (srov. KKC 1457 a CIC §915 a §916).

Všechny svátosti mají za cíl posvěcovat, posilovat a udržovat, aby člověk neklesl do hříchu. A mezi těmito svátostmi má Eucharistie přední místo (srov. KKC 1324). Není ke spasení nevyhnutelně nutná – tak jako svátost křtu či pokání – neboť věčné blaženosti se dostane tomu, kdo zemře v milosti posvěcující, jak upřesňuje Tridentský koncil na svém 13. sezení. Ale tak jako naše tělo potřebuje pravidelnou stravu, tak i duše si žádá své, aby byla schopna vytrvat v milosti posvěcující.

Veliký význam trvalé přítomnosti Kristovy v Nejsvětější svátosti také mnohem lépe vysvětlí z úcty, kterou jí Církev vzdávala a vzdává. Neboť Ježíši Kristu, témuž v Eucharistii jako na Kříži přísluší bohopocta.

Kristus prohlásil víru v Nejsvětější svátost za podstatný znak svých pravých učedníků (srov. Jan 6,52n) a katolická Církev si byla skutečně přítomnosti Kristovy vždy vědoma, stejně jako svých povinností, které z toho vyplývají a obklopovala Eucharistii vnitřními a vnějšími projevy úcty. Církev také od začátku dbala na velkou úctu a pečlivost v zacházení s konsekrovanými Hostiemi.

Proto je také nanejvýš adekvátní, když věřící přijímají Nejsvětější svátost dobře připraveni, s vnitřním postojem klanění, které se i navenek odráží v tom, že Tělo Páně přijímají vkleče a do úst. Při výstavu Nejsvětější svátosti pak poklekutím na obě kolena.

Pán na podporu víry v toto velkého tajemství

Kardinál Ratzinger podává sv. Přijímání papeži sv. Janu Pavlovi II.

Rafaelova malba ve vatikánském paláci znázorňuje eucharistický zázrak v italské Bolseně z roku 1263. Jistý kněz Petr z Prahy během Mše sv. začal úmyslně pochybovat o reálné přítomnosti Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti. Pán Ježíš projevil svoji přítomnost tím, že z konsekrované Hostie začala kapat Krev. Krví potřísněný korporál je v Bolseně k vidění dodnes.

Jeho reálné přítomnosti v minulosti dávne i nedávne neváhal učinit vícero zázraků souvisejících s Eucharistií.

Krvácející hostie byla k spatření na několika místech ve světě. Nejznámější případy najdeme v Lancianu, Ferreru, Alatrii, Florencii, Bolseně. Navzdory fyzikálním a chemickým zákonům si zázračně zachovaly svou svěžest až do dnešních dnů hostie v Sienně a staly se místem, kam eucharistický zázrak přišli uctít mnozí světci a papežové. Podobné zázraky s proměněnou Hostií se udály také v Morrovalle a Faverney.

V Ulmes ve Francii se během Výstav Nejsvětější svátosti objevil v Hostii zřetelný obraz Pána Ježíše, podobně jako v Braine. Ježíš Kristus, přítomný v Nejsvětější svátosti dal nejednou najve svou božskou moc tím, že poskytl v mnoha případech při sv. Přijímání i tělesné uzdravení (Lourdes, Paříž, Loreta a Fatima).

Pokud někdy navštívíte turínskou baziliku „Maria, Pomocnice křesťanů“,

pak nemůžete neminout nádhernou malbu, která představuje vizi sv. Dona Boska o budoucnosti Církve:

Po rozbouřeném moři se plaví množství lodí. Cílem těchto lodí je zničit hlavní loď, provázenou mnoha malými plavidly. Kapitánem hlavní lodi je Svatý Otec, který vede neomylně svou loď k dvěma sloupům, které zvedají z mořské hladiny, a připoutá k nim svou loď. Na vyšším sloupu je vidět Nejsvětější svátost oltářní, a na druhém stojí socha neposkvrněné Panny Marie. Oba ty mohutné sloupy naznačují záchranu a sílu pro Církev na její bouřlivé plavbě dějinami.

Kéž by i u nás opravdu zesílila víra v přítomného Krista v Eucharistii. Nebojme se „najat na hlubinu“ katolické víry a nauky, a skrze Nejsvětější svátost ať se náš život více a více přibližuje Bohu.

MODLITBA SV. PAPEŽE PIA X.

PANNO MARIA, naše milá Paní Nejsvětější svátosti, ty jsi sláva křesťanského lidu, radost celé Církve a záchrana světa. Pros za nás a vzbud ve všech křesťanech vnitřní úctu k Nejsvětější svátosti, abychom ji denně hodně přijímali. Amen.

Vize sv.
Dona
Bosca

Objednávka Klíče

Pokud nedostáváte tento věstník poštou, můžete o jeho zasílání zdarma požádat jak pro sebe, tak pro Vaše přátele, o kterých víte, že by měli o něj zájem:

- zasláním e-mailu na klic@fssp.cz
- nebo zasláním vyplněného formuláře z následující stránky na adresu:

P. Šimon Polívka, Římskokatolická farnost Vejprty
Kostelní náměstí 158/4, 431 91 Vejprty.

Časopis je dostupný také elektronicky na našich stránkách: fssp.cz

Letní tábor ve Štětí již po třetí

ŠTĚPÁN ŠRUBAŘ FSSP

Náhlé ztroskotání na neznámém ostrově vám může připravit nemálo starostí, zvláště když se po místním pralese pohybují obří pavouci a stopy prozrazují přítomnost divochů, kteří se nezdají příliš civilizovaní. Jedinou nadějí je útržek zprávy, kterou napsal snad nějaký misionář, i když není jisté, jak jeho posláni mezi lidojedy dopadlo...

Misionáři se snažili proniknout mezi domorodce, naučit se jejich jazyku a přizpůsobit se jejich způsobu života, aby všem lidem přinesli radostnou zvěst.

Ze stejného důvodu (i když samozřejmě aniž by jim hrozilo nebezpečí kanibalismu) kněží a bohoslovci pořádají tábory ve snaze upevnit u dětí víru a prohloubit jejich vztah k Bohu. Letos se tábor opět konal na faře ve Štětí. Tento rok se k nám poprvé připojil i P. Jan Franta.

Ať už to byla každodenní Mše svatá nebo hodiny náboženství, které prolínají tvořivý a zábavný program, modlitby růžence nebo i křížové cesty, vše umožnilo dětem prožít týden v Boží přítomnosti mezi křesťanskými kamarády. Takové pro-

středí umožňuje mnoho načerpat do budoucího života.

I pro mě osobně jsou tábory události z dětství, na které rád vzpomínám. Bojové hry mezi kupkami sena, ale i večerní modlitba s vedoucími patří mezi zážitky, na které člověk nezapomíná. Proto je pro mě obzvláštní radost, že po letech můžu podobné tábory sám připravovat.

Jak by vypadal takový tábor v Indii?

Tohle si účastníci dokázali živě představit, protože jsme v rámci adopce na dálku dostali dopis od kluka z Indie, který nám popsal své zkušenosti z tábora u tamních misionářských sester. Dověděli jsme se ale i mnoho zajímavého o životních podmínkách v jeho zemi. Na oplátku dostal zase podrobnou zprávu o událostech na našem táboře.

Nakonec se všem týmům podařilo úspěšně odplout do svých domovů. Doufáme, že příští rok zase připlují za novým dobrodružstvím.

Vyučování katechismu i různé soutěže jsou součástí programu dětského tábora

Prosím o bezplatné zaslání věstníku KLÍČ:

jméno a příjmení

ulice, č.p.

PSČ město/obec

Credimus 2015

Druhý ročník hovorů o víře v břevnovském klášteře v Praze

LUCIE CEKOTOVÁ

*Mše sv.
v břev-
novském
chrámu sv.
Markéty*

Na dvacet účastníků se sešlo počátkem července v břevnovském klášteře při druhém ročníku Hovorů o víře pod výmluvným názvem Credimus. Letošním tématem totiž bylo Krédo Božího lidu papeže bl. Pavla VI. Mše sv. a společná modlitba částí breviáře byly každodenním rámcem nabitého programu, který kromě přednášek zahrnoval i tematické vycház-

ky a další duchovní a vzdělávací program, adorace, modlitbu růžence či třeba promítání filmu o Kněžském bratrstvu sv. Petra, jež Hovory o víře pořádalo. Složení přítomných bylo pestré: kromě českých účastníků přijela i skupina Slováků, a dokonce i jeden (česky hovořící) Brit. Nejmladším bylo přes dvacet a nejstarší účastníci přes sedmdesát. Přesto, anebo právě proto, z nás rychle vzniklo hezké společenství, k němuž se přidávali i další, kteří docházeli podle svých možností a zájmu jen na některé přednášky či na Mši sv.

*Zasta-
vení na
Bílé hoře
(vlevo)
a přednáš-
ka v břev-
novském
klášteře*

Program začal na sv. Cyrila a Metoděje odpoledne hlaholskou Mší sv. v emauzském klášteře, která sama o sobě některým účastníkům zásadně rozšířila obzory, co se znalosti bohatství katolické liturgie týče. Byla totiž sloužena ve staroslověnětině, ač šlo o tradiční římský ritus, který většina z nás dosud znala jen v latinské podobě. Jak jsme se posléze dozvěděli, dovolil Svatý otec Benedikt XV. slavit

na některých místech naší vlasti – mimo jiné právě v Emauzích – Mši sv. o svátcích národních světců staroslověnsky indultem z roku 1920.

Další dny pak měly ustálený program: po modlitbě primy a Mši sv. následoval dopolední blok přednášek, po obědě a krátkém odpočinku jsme se zpravidla vydali na procházku po historických pamětihodnostech Prahy, při níž se náš zasvěcený průvodce jáhen Jakub Zentner, FSSP, vždy věnoval především duchovním souvislostem navštívených míst. O tom, že z tohoto hlediska opravdu bylo co poznávat, výmluvně svědčí už témata vycházek: Po stopách Mistra Jana Husa, Po stopách českých světců, Vyšehrad nebo Bílá Hora. A protože jsme nebyli turisté, ale poutníci, patřila k nim vždy i modlitba, ať to byla litanie ke svatým patronům naší země ve Svatováclavské kapli katedrály, adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí v rotundě sv. Martina na Vyšehradě, česko-slovensko-latinský růženec nebo společné nešpory s břevnovskými benediktiny a sestrami benediktinkami z kláštera na Bílé Hoře, po nichž následovala oslava počínajícího svátku sv. Benedikta s opékáním špekáčků na klášterní zahradě. Každý den pak končil modlitbou kompletáře v kapitulní síni břevnovského kláštera.

Přednášky postupně probíraly Krédo Božího lidu bl. Pavla VI. Zatímco jeho encyklika Humanae vitae patří k nejznámějším církevním dokumentům pokoncilní doby, o tomto krédu nemá značná část Božího lidu k vlastní škodě ponětí.

Základní pravdy katolické víry shrnuje mnohem podrobněji než krédo apoštolské či nicejsko-cařihradské, a jako východisko pro přednáškový cyklus posloužilo tedy velmi vhodně. Na místě přednášejícího se střídali P. Radim Valík OSB, jemuž nadto patří velký dík všech účastníků za každodenní Mši sv., Jakub Zentner FSSP, Štěpán Šrubař FSSP a Vladimír Zeman.

Břevnovský benediktinský klášter nám poskytl velmi přívětivé útočiště – hezké, pohodlné ubytování a vynalézavou kuchyni našeho kuchaře br. Aleše. Když jsme se v sobotu po zpívané Mši sv. a snídani v refektáři loučili, nezbylo než konstatovat, že letošní Hovory o víře měly jedinou vadu: že tak rychle utekly. Ještě jednou děkujeme organizátorům, a dá-li Pán, na shledanou za rok!

Účastníci exkurze na památný Vyšehrad

Pouť do Bohosudova

Za apoštolát Kněžského bratrstva sv. Petra a za obrácení českého národa na svátek Neposkvrněného srdce Panny Marie 2015.

VÁCLAV JAROLÍMEK

Pozvánku na pouť na sobotu 22. srpna 2015 do Bohosudova jsem přijal po rozvaze nad tím, zda strávit sobotní čas poskakováním při práci okolo domu nebo modlitbou a rozjímáním na cestě se spolupoutníky. Zvolil jsem pouť, protože práce počká, nikoliv však pouť. Šlo se z Litoměřic do Bohosudova. Pozvánka zahrnovala příslib něčeho „nového (starého)”. Společně s ostatními neklamnými indiciemi jsem pochopil, že se mohu těšit na liturgii a rozjímání při písních dávno minulých století a chorálech v posvátném jazyku církve.

Jasně probouzející se ráno při cestě na autobus, dále vlakem a autobusem do Litoměřic předvíдал krásný den. Od autobusu jsem šel s jednou poutnicí, avšak odvahu k optání, zda máme společnou cestu, jsem nenašel. Došel jsem do téměř prázdné zahrady Dómského náměstí prakticky bez povšimnutí. Zdálky jsem obhlédl všechny budoucí poutníky i duchovenstvo. Brzy jsem však byl upozorován a poté i osloven. Po představení a seznámení s Vámi i po přivítání se známými tvářemi jsem se hlásil ke kříži. Nabídl jsem jeho ozdobení červenou stuhou jako výraz svojí vděčnosti Ježíši za jeho Oběť na kříži za mne, za Vás všechny i za celý svět.

Po požehnání na cestu, které nám udělil svatoštěpánský kanovník P. Martin Davídek, jsme

v počtu deseti vyrazili probouzejícími se ulicemi Litoměřic a dál krásnou krajinou přes kopec na Libochovany za zpěvu písní, s modlitbou růžence a při rozjímání nad Nejsvětějším srdcem Panny Marie.

Dále následovala sice krátká, ale nejpohodovější část naší pouti: plavba na lodi z Libochovan do Dolních Zález. Pohoda na lodi skončila a čekal nás výstup – jako v životě. Následovalo rozjímání o třech fázích našeho duchovního života – fáze objevování, očišťování a sjednocení. Tuto poslední fázi sjednocení našeho života s životem Kristovým jsme si mohli zpřítomnit

*Přívozem
přes Labem*

při stoupání do strmého kopce spolu s Ježíšem i Marií na poslední Ježíšově křížové cestě na Golgotu při rozjímání od jáhna Jakuba Zentnera. Jak Ježíšova, tak i naše cesta vedla k velkému kříži na kopci s rozlehlým výhledem do širokého kraje s mnoha městy i osadami. Na tomto místě mne hluboce zasáhlo Ježíšovo úplné vydání vlastního života za mne i za každého z nás, za všechny obyvatele osad i měst, která byla pod námi, a kteří o Jeho oběti, daru i nekonečné lásce nevědí možná vůbec nic. Moje obrácení se s křížem k městům a osadám ve výhledu mělo symbolizovat, že to je právě Ježíš, který v situaci úplného zmaru svého pozemského života přibitý na kříži žehná ve své nekonečné lásce každému z nás i všem obyvatelům měst i osad, kteří o jeho nesmírném daru nevědí nic.

Radost z Jeho zmrtvýchvstání jsem zažil na Dubičkách v blízkém kostelíku sv. Barbory, kde jsme měli příležitost se nechat duchovně uzdravit ve svátosti pokání. A hned vedle v restauraci byla příležitost nechat se občerstvit fyzicky a trochu si odpočinout.

Odpolední pokračování bylo velmi náročné, neboť nás čekalo necelých 20 km. Kromě dvou zbývajících růženců, zpěvu písní a seznámení se s poutním místem v Bohosudově hovořil jáhen Jakub o smyslu posvátné liturgie i o způsobech jak se jí činně účastnit. Kéž by byl Kristus v liturgii Církve ještě více poznáván od těch, kteří se bohoslužeb

účastní a také předáván těm, ke kterým nás na konci každé Mše posílá ve slovech „ite missa est – jděte, jste vysláni“. Posvátné obřady by se staly místem, kde se můžeme setkat ukřižovaným a vzkříšeným Kristem, který je živý i v našich životních osudech.

Další cesta vedla přes Suchou, Stadice se zastávkami u lehkého předválečného opevnění a u pomníku Přemysla Otáče, dále přes Habří, Věšťany a Modlany bez přestávky. Čím jsme byli blíže cíli naší pouti – Bohosudovu, tím více jsem cítil levé koleno, a tak jsem s vděčností předal nesení kříže. Po čtyřech a půl hodinách chůze bez přestávky jsem padjajíc, ale s velikou radostí a vděčností Bohu vstoupil do chrámu Panny Marie Bolestné v Bohosudově.

Večerní mešní liturgii provázenou gregoriánským chorálem i varhanním doprovodem mistra Miloše Boka jsem si užil v soustředěnosti i s vděčností za

Boží dary, které jsem dostal, s vděčností za to, jak překvapivě Bůh působí v životě mých bližních i s vděčností za každého z Vás poutníků.

Po skončení a rychlém rozloučení následoval úprk na vlak, který jsme všichni nestihli, což trochu kalilo můj dobrý pocit z vydařené pouti. Snad se i oni dostali dobře domů. Cestu vlakem jsme strávili vyprávěním našich životních zkušeností, zážitků a vzpomínek na naše společná putování i společnou večeři ve vlaku. Jen nerad jsem se loučil se skvělými spolupoutníky s nadějí, že se snad někdy brzo uvidíme.

Před dubickým kostelíkem sv. Barbory (vlevo) a asistovaná Mše sv. v bohosudovské bazilice (vpravo)

Pobyty mládeže v Drásově u Tišnova

LUCIE NOVÁKOVÁ

Letos v létě jsem se po vynikajících zkušenostech s loňským Pobytím v Staré Říši zúčastnila Pobytí v obci Drásov u Tišnova, které pořádalo Kněžské bratrstvo svatého Petra (FSSP) a Una Voce ČR.

Akce trvala pět dní a měla název „Křesťanská mystéria – svátosti a svátostiny katolické Církve“. Sešla se na ní skupina mladých lidí, dva bohoslovci z FSSP a jeden někdejší bohoslovec z Arcibiskupského semináře v Olomouci.

Čekal nás pestrý program. Dny jsme zahajovali i končili modlitbou „primy“ podle breviáře tradiční formy římského ritu. Modlili jsme se latinsky, ale žalmy s působivými nápěvy gregoriánského chorálu jsme zpívali česky, a tak se mohli k modlitbě připojit i ti, kteří se s tradičním breviářem dosud nesetkali. Po ranní modlitbě následovala Mše svatá s lidovým zpěvem, což opět umožnilo větší zapojení těch, kteří tradiční mešní ritus ještě dobře neznají. Při společném snídani jsme měli příležitost rádně si popovídat. Dopoledne byla vyhrazena přednáškám o svátostech a svátostinách katolické Církve. Na své jsme si přišli nejenom my, kteří jsme nikdy na náboženství nechodili, ale i ti vzdělanější, protože bylo možno klást dotazy a přednášky byly natolik zajímavé, že bychom byli schopni ptát se mnoho hodin.

Skvělá byla též příležitost rozjímat v kostele dle předem připravených bodů o tom, co jsme se právě dozvěděli. Obědy byly velmi příjemné, protože jsme mezi sebou měli zdatného a obětavého kuchaře Honzu. Odpoledne patřilo vycházkám do přírody či za kulturou. Spokojeni byli jistě i ti, kteří se zajímají o historii. Velmi vydařená byla návštěva punkevních jeskyní. Ani

odpoledne nechyběla přednáška o svátostech, někdy konaná v přírodě. Po společné večeři či grilování následovala modlitba kompletáře v kostele. S melodií gregoriánského chorálu na rtech jsme se mohli uložit ke spánku.

Velkou událostí byla návštěva P. Waltharda Zimmera – jednoho ze zakladatelů FSSP, který ve své přednášce objasnil, jak a proč Kněžské bratrstvo sv. Petra vzniklo. Mohli jsme tak nahlédnout do poutavé historie Církve a téměř žasnout nad tím, jak dobře se Bůh o své ovečky stará. Návštěva P. Zimmera pro nás byla jistě velkým povzbuzením víry v této bouřlivé době.

Díky patří především místnímu panu faráři P. Kopeckému za velkorysý přijetí i bratru jáhnovi Jakubu Zentnerovi FSSP, společnosti Una Voce a všem, kteří se zasloužili o to, že jsme mohli prožít cenné letní dny v Drásově a poznávat, jak velkým pokladem je naše katolická víra.

V Punkevních jeskyních (vlevo) a skupinové foto

Mše sv. v drásovském kostele

Kněžské bratrstvo sv. Petra v Severní Americe

Severoamerický distrikt Kněžského bratrstva sv. Petra má svůj zvláštní ráz a příkladný charakter. Za posledních deset let zde bylo ustanoveno mnoho personálních farností s tradičním ritem, přesně jak to odpovídá požadavkům Motu proprio „Summorum pontificum“ papeže Benedikta XVI.

P. DANIEL EICHHORN FSSP

*Seminář
Panny
Marie
Guadalup-
ské v Den-
tonu*

*Seminár-
ní kaple
během gen.
kapituly
v r. 2012*

Je známo, že Spojeným státům americkým se říká „země neomezených možností“. Již méně se však ví, že Američané nazývají svou zemi také „God's own land“, což lze přeložit jako „Bohu vlastní země“. Obě dvě označení mají své opodstatnění, pokud se vezme v potaz církevní život tradičních katolických společenství. Ze 177 amerických diecézí je Mše sv. ve své „extraordinary form“ zastoupena ve 130 arcibiskupstvích a biskupstvích. Velké množství těchto farností je spravováno Severoamerickým distriktem FSSP.

Okolo 50 kněží Bratrstva působí více než na 40 místech v USA, Kanadě a Mexiku. Farnosti Bratrstva sv. Petra se nacházejí např. v diecézích Denver a Colorado Springs (v Coloradu), Rapid City (South Dakota), Little Rock (Arkansas), Lincoln a Omaha (v Nebrasce), Dayton a Youngstown (v Ohiu), Paterson (New Jersey), Kansas City (Kansas), Atlanta (Georgia), Tulsa a Oklahoma City (v Oklahomě), Corpus Christi (Texas), Indianapolis (Indiana), Sacramento (Kalifornie), Boise City (Idaho), Phoenix (Arizona) a Orlando (Florida).

Ještě více než množství míst, kde Bratrstvo působí, je udivující velikost společenství. Průměrný počet návštěvníků nedělních bohoslužeb ve farnostech FSSP čítá okolo 350 věřících. Některé farnosti, jako např. San Diego (Kalifornie) a Dallas (Texas) mají v kostele v neděli až 800 návštěvníků. Většina takových společenství je místními biskupy ustanovena jako personální farnost, takže příslušný kněz Bratrstva má všechna práva faráře, což velmi usnadňuje pastorační práci. Tento model, ačkoliv zcela odpovídá požadavkům Motu proprio „Summorum pontificum“, v Evropě existuje zatím jen v Římě, ve švýcarském biskupství Chur, v Amsterdamu a v několika málo francouzských diecézích. Kěž

by příklad římského biskupa a amerických biskupů se stal běžným také v Evropě.

Velkou roli v uplatnění *Mota propria* papeže Benedikta XVI. (2005–2013) právě v severní Americe má také silná religiozita spojená s praktickou mentalitou amerických katolíků. Především mladí lidé a nedávno založené rodiny zaplňují kostelní lavice tam, kde je sloužena „Latin Mass“, takže věkový průměr je ve srovnání se Starým kontinentem podstatně nižší. Obdivuhodná je obětavost a štedrost, se kterou věřící podporují svojí farnost. Velké je i úsilí, které katolíci vynakládají, aby se mohli účastnit Mše sv. Někteří stráví v neděli při cestě autem do kostela i několik hodin. Někdy i stovky kilometrů, resp. mil, jsou překonávány s americkým „no problem!“. Věřící cestují nekonečnými americkými prériemi, aby se setkali s Kristem v Jeho Slovu a v Jeho svátostech.

Bratrstvo sv. Petra otevřelo roku 1994 v Severní Americe kněžský seminář v pronajaté budově v Pensylvánii. Velké množství kandidátů kněžství vedlo k tomu, že roku 1998 přijalo Bratrstvo pozvání biskupa Fabiana Bruskewitze z Lincolnu v Nebrasce, který daroval Bratrstvu pozemky a podpořil výstavbu rozsáhlé budovy Kněžského semináře Panny Marie Guadalupské v Dentonu, poblíž Lincolnu.

Budova semináře se vyznačuje nejen krásou architektury připomínající novorománský styl, ale především duchovní atmosférou. Seminární kostel sv. Petra a Pavla navržený architektem Thomasem Gordonem Smithem byl mnohokrát zmiňován jako příklad povedené soudobé sakrální architektury, např. roku 2013 v Římě konané konferenci „Sacra Liturgia“ v příspěvku

oratoriána P. Uwe Michaela Langa. V současné době okolo devadesáti seminaristů se připravuje na kněžství pod vedením rektora P. Josefa Bisiga, prvního generálního představeného FSSP.

Kostel FSSP v Mexico City

Péče o kněžský dorost však nezačíná až v kněžském semináři. Kněží severoamerického distriktu působí také jako učitelé a duchovní na středních školách (High Schools) v Maple Hill (Kansas), v Pequannock (New Jersey), v San Diego (Kalifornie) a v Ottavě (Kanada). Kéž z těchto škol vyjdou jednou jak dobří otcové a matky, tak i horliví kněží. Kněží Bratrstva se věnují také osvětě mezi severoamerickým diecézním klérem pořádáním kněžských exercicií a kurzů celebrace Mše svaté. Již okolo 500 kněží z amerických diecézí prošlo důkladným školením celebrace Mše sv. v tradiční formě.

Procesi Božího Těla ve farnosti Omaha, Nebraska a Mše sv. v Los Angeles

Podle „God's Own Country“ v *Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus*, roč. 24., č. 248, leden 2014, přeložil Jakub Zentner FSSP

Konfraternita svatého Petra

Od doby vzniku Konfraternity sv. Petra přibývají v Bratrstvu povolání ke kněžství a místa jejich působení. Věříme, že je to i díky modlitbám členů Konfraternity.

DAVID PRENTIS a JAKUB V. ZENTNER FSSP

Při návštěvě jedné americké rodiny ve Stuttgartu v roce 1999 jsem šel s nimi v neděli do kostela. Byla sloužena Mše sv. v tradičním ritu ve farnosti Kněžského bratrstva svatého Petra (FSSP). Členové této rodiny – měli sedm synů – buď zpívali ve sboru, nebo ministrovali. Byl to krásný zpěv gregoriánského ordinária a mezitím lidový zpěv – prostě vznešenost, úcta a prostor k modlitbě. Těšil jsem se na další návštěvy u té rodiny a vyhledával jsem na svých cestách, pokud možno, Mše pořádané Bratrstvem.

Postupně jsem se přibližoval jeho spiritualitě a radoval jsem se, když 22. února 2007 na svátek Stolce sv. Petra oznámilo Bratrstvo utvoření Konfraternity svatého Petra. Požádal jsem hned o přijetí. Jako Angličan jsem žádal u kaplana v USA zodpovědného za anglicky mluvící členy. Zatím jsem se setkal v ČR jen s jedním dalším členem Konfraternity. Je nás už víc?

Konfraternita sjednocuje ty, kdo se cítí duchovně spojení s apoštolátem Bratrstva, a chtějí jeho charisma modlitbou a obětí podporovat. Konají důležitou službu celé církvi tím, že se modlí za hojnost povolání ke kněžství a za posvěcení kněží v jejich apoštolátu. (David Prentis, člen Konfraternity)

Jak se stát členem?

1) Zašlete žádost o členství v Konfraternitě, resp. vyplněný formulář na následující stránce na adresu:

Jakub Václav Zentner FSSP
Pokorného 548, 411 17 Libochovice

2) Členům musí být nejméně 14 let. Členem se mohou stát nejen laici, ale i kněží, řeholníci a řeholnice, kteří se cítí duchovně spojení se spiritualitou a apoštolátem FSSP.

3) Členství má ryze duchovní charakter a neobsahuje žádná další práva nebo povinnosti.

4) Povinnosti členství nezavazují pod hříchem.

5) Členství a s ním související práva a povinnosti budou každý rok, 22. února na svátek Stolce svatého apoštola Petra obnoveny, pokud neohlásí člen předem své vystoupení z Konfraternity.

6) Po zaslání přihlášky zašle FSSP certifikát, ve kterém bude uveden den přijetí. Datum přijetí bude o několik týdnů později, aby se mohl zájemce o členství na přijetí připravit přijetím svaté zpovědi, Nejsvětější svátosti a získáním plnomocných odpustků.

7) V den přijetí je vhodné vykonat jednoduchou soukromou pobožnost, např. po Mši sv., kdy zájemce o vstup vzbudí úmysl členství přijmout a pomodlí se modlitbu Konfraternity a desátek růžence na úmysly Konfraternity.

Přijetí do Konfraternity je možno doprovodit také obřadem přijetí, který se koná ve všech kostelech a kaplích, které Kněžské bratrstvo sv. Petra využívá nebo spravuje, v neděli po 18. říjnu (den založení FSSP) pokud o to věřící předem požádají ve své žádosti o přijetí do Konfraternity a současně se domluví s příslušným knězem FSSP, který obřad povede. Obřad přijetí je však možno vykonat také dodatečně po

předeslé domluvě u kteréhokoliv kněze FSSP, což bude řešení pro členy Konfraternity v Českých zemích a na Slovensku.

Pro každou jazykovou skupinu Konfraternity je určen kněz, kaplan, který se stará duchovně o členy. Kaplanem pro členy z Českých zemí a ze Slovenska je prozatímně ustanoven P. Stefan Reiner FSSP, přičemž všechny praktické záležitosti v jeho zastoupení vyřizuje jáhen Jakub Zentner FSSP. Neoficiální stránka Konfraternity v češtině se nachází na www.csp.estranky.cz.

Členové Konfraternity jsou duchovně spojení s apoštolátem Kněžského bratrstva sv. Petra, jsou zahrnuti do modlitby kněží a seminaristů FSSP a každý měsíc za ně slouží příslušný kaplan Mši sv.

Kromě toho Apoštolská penitenciárie udělila dekretem ze 7. července 2008 na základě papežem propůjčené pravomoci všem členům Konfraternity sv. Petra plnomocné odpustky, za podmínek, které jsou uvedeny na následující straně. Z následující strany je možno vystříhnout přihlášku a z horní části udělat modlitběn kartičku. Modlitba Konfraternity se nachází na poslední straně věstníku.

Členové Konfraternity sv. Petra se zavazují:

- 1) každý den se modlit jeden desátek růžence za posvěcení kněží a za povolání ke kněžství;
- 2) každý den se modlit modlitbu Konfraternity sv. Petra;
- 3) jednou za rok nechat sloužit Mši svatou na úmysly Konfraternity, za posvěcení kněží a za povolání ke kněžství.

Duchovní užítky členství v Konfraternitě:

Plnomocné odpustky:

- 1) v den vstupu do Konfraternity;
- 2) každý rok 22. února, svátek Stolce sv. Petra;
- 3) každý rok 29. června na svátek sv. Petra a Pavla, hlavního svátku Bratrstva i Konfraternity sv. Petra.

Částečné odpustky je možno získat pro všechny dobré skutky vykonané v souvislosti s členstvím v Konfraternitě sv. Petra.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků je přijmout svátost smíření (sv. zpověď) a to i týden před nebo po dni, kdy je možno získat plnomocný odpustek, vnitřní odklon od všech (i lehkých) hříchů, přijetí Nejsvětější svátosti oltářní a modlitba na úmysly Svatého otce.

Přihláška do Konfraternity sv. Petra

Titul*:..... Křestníjméno:..... Příjmení:.....

Datum narození:..... Povolání*:.....

Ulice:..... č.p.:.....

PSČ:..... Obec/město:..... Stát:.....

Telefon*:..... E-mail*:.....@..... (* nepovinné údaje)

Prohlášení:

Následujíc Ježíšovy výzvy „Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou vinici“ (Mt 9,38) přeji si, jako člen Konfraternity sv. Petra, modlitbou a obětí podporovat kněze a apoštolát Kněžského bratrstva sv. Petra, jakož i formaci jejich seminaristů.

Tímto prohlašuji, že práva a povinnosti Konfraternity jsou mi známy a jsem s nimi srozuměn/a. Proto se zavazuji:

- 1) každý den modlit jeden desátek růžence (tj. Otčenáš, 10x Zdravas Maria a Sláva Otci) za posvěcení kněží a kněžská povolání;
- 2) za stejný úmysl se každý modlit modlitbu Konfraternity;
- 3) a jednou za rok dát sloužit Mši sv. na tento úmysl.

Místo, datum:..... Podpis:.....

ORATIO CONFRATERNITATIS ST. PETRI

☩ Memento, Domine, congregationis tuæ.

☩ Quam possedisti ab initio.

Oremus.

DOMINE JESU, in testimonium Veritatis natus, qui usque in finem diligis quos elegeris, exaudi benigne preces nostras pro nostris pastoribus. Tu qui omnia nosti, scis quia amant Te et omnia possunt in Te qui eos confortas: sanctifica eos in Veritate, infunde in eis, quæsumus, Spiritum quem Apostolis tuis dedisti, qui eos in omnibus Tui similes efficiat. Accipe quod Tibi tribuunt testimonium amoris, qui triplici Petri confessioni benignus annuisti. Et ut Oblatio munda sine intermissione Sanctissimæ Trinitati ubique offeratur, novam eis propitius adjuuge prolem, et omnes jugiter in Tua conserva caritate, qui cum Patre et eodem Spiritu Sancto unus es Deus, cui gloria et honor in sæcula. ☩ Amen.

MODLITBA KONFRATERNITY SV. PETRA

☩ Pamatuj, Pane, na své shromáždění.

☩ Které od počátku patří Tobě.

Modleme se.

PANE JEŽÍŠI, Ty ses narodil, abys vydal svědectví pravdě. Až do krajnosti miluješ ty, které jsi vyvolil. Vyslyš milostivě prosby za naše pastýře. Ty víš všechno – víš, že Tě milují a všechno zmohou v Tobě, který jim dáváš sílu. Posvěcuj je v pravdě. Naplň je, prosíme, týmž Duchem, kterého jsi dal svým apoštolům, aby je ve všem přetvářel k Tvé podobě. Přijmi svědectví jejich lásky, jako jsi přijal trojí Petrovo vyznání. A aby byla Nejsvětější Trojici všude a bez ustání přinášena Oběť čistá, rozmnož jejich řady a uchovej je svorně ve své lásce. Tobě, který jsi s Otcem a Duchem Svatým jediný Bůh, buď sláva a čest navěky. ☩ Amen.

Výlet seminární komunity z Wigratzbadu do voralberských Alp

Impressum:

KLÍČ – VĚSTNÍK KNĚŽSKÉHO BRATŘSTVA SV. PETRA. Vychází jako příloha časopisu DIE MINORITENKIRCHE.

Odpovědný redaktor: P. Walthard Zimmer FSSP, Haus St. Florian, Wiener Str. 262a, A-4030 Linz.

Připravují čeští seminaristé Kněžského bratrstva sv. Petra.

Cum permissione superiorum. — Se souhlasem představených.